

НАШИ ЛЮБИМЦИ

Култът към мъртвит е заблуждение на чувството, казват нѐкои. Да си спомняме за великитѐ прояви, значи да търсимъ белега на величието — твърдятъ други. Не знамъ кому да отдадемъ право. Едно обаче е вѐрно, че всѐко минало крие по нѐщо драгоценно и мило, отъ което ние, смъртнитѐ, не можемъ да се откъснемъ. И въ дни на голѐма духовна нищета и презъ полета надъ всѐка несмога се обръщаме назадъ, къмъ споменитѐ на детството, за да подсладимъ живота си съ неговата романтика, съ пасторалната му сжщност.

Може ли нѐкой отъ насъ да забрави годинитѐ преди първата война, тѐхната многосложност, борбитѐ и напреженията, героитѐ отъ онова време, пѐснитѐ и хората, мандолинитѐ, вечеринкитѐ съ боза и окарини, нѐколкото флейти изъ града. Ами стачката на гимназиалнитѐ ученици, събранията имъ до затвора, хоровата пѐсень на петстотинъ мощни гърла, речитѐ, солата, и мелодекламациитѐ? Върху тъмния фонъ на това наше минало, пѐкъ и въ по-ново време, се изрѐзватъ величавитѐ снаги на не единъ любимецъ. Виждаме ги и днесъ. Готови сме да славословимъ за тѐхъ, да разровимъ пепелта, да потърсимъ огненитѐ следи на спомена, който сж ни завещали.

Въ нѐколко само реда азъ искамъ да сподѐля съ ценителитѐ на нашето музикално дѐло мислитѐ си за тѐхъ.

Обичани, даровити и достойни люде!

Нека ми простятъ, че и сега повдигамъ коститѐ имъ. Правя това не за себе си: за тѐхната пресвѐтла паметъ.

Славейтъ

Така я бѐха нарекли не диригенти или композитори, не професори или директори на театри: проститѐ люде въ нашия градъ, които иматъ усѐтъ и могатъ най-добре да разбиратъ народната пѐсень. А какъ дивно пѐше тя, какъвъ гласъ и бѐше далъ добрия небесенъ баща!

НАДКА ПАНАЙОТОВА
(Славейчето)

Изминаха се близо двадесетъ години, откакто загубихме сладкопойния славей. Всевишниятъ го повика при себе си, да оглася небеснитѐ му градини. Отъ тоя день заглѐхна вълшебната пѐсень, спрѐ да тупти сърдцето, кошеръ на вълшебни мелодии, любовъ и всеотдайностъ...

Нашиятъ градъ не помни много бележити пѐвци, макаръ всички у него да обичатъ пѐснитѐ, да ставатъ и замръкватъ съ тѐхъ. Затова, именно, никой отъ насъ не ще забрави бо-голюбивиятъ славей, момичето на звѐнкия гласъ, бисерното гърло, меденитѐ припѐви и трептежи.

Когато запѐеше тя, славейтѐ на Абланския усой замлъква, вѐтъра стихваше между листацитѐ и клонитѐ, луната спираше посрѐдъ небето — да слушатъ.

.....
Панайотъ Бойки думаше...

.....
Отъ сънь сладъкъ кой ме буди

.....
Когато се заговорѐше за хоръ, за солово пѐене, за концертъ или друга продукция, тя биваше душата, срѐдоточието имъ, успѐхътъ, тѐхния художественъ

